

fra første Færd var Ledsaaget, saa vil man finde, at jeg i de Bemærkninger, som jeg der har fremsat netop til denne Paragraf, opstiller disse Fremgangsmaader ved Siden af hinanden, idet jeg har gjort mig selv det Spørgsmaal, om man skulde fastsætte en bestemt Tid, saasom fra Kl. 9—4, eller om man skulde gjøre det til Regel, at der skulde tages Hensyn til Gudstjenestetiden, og at jeg, som Grund til, at jeg den Gang valgte Tiden fra Kl. 9—4, ikke har anført Andet end det, at det forekom mig hensigtsmæssigt at have en bestemt fast, til Klokketallet bunden Tid, der altsaa var ens hele Landet over, fremfor at have en anden Tidbetegnelse, som medførte, at der i saa Henseende kunde blive en Forskjel paa de forskjellige Steder i Landet, saaledes at offentlige Forsamlinger til en vis Tid kunde være forbudne paa et Sted og tilladte paa et andet. Jeg vil som sagt bede ærede Medlemmer efterse disse mine Bemærkninger til Regjeringens oprindelige Lovforslag, og man vil da finde, at jeg allerede der har lagt for Dagen, at jeg ikke anser det for noget egentlig Principielt, om man vil vælge den ene eller den anden Norm i saa Henseende, og dersom det skulde kunne være af en afgjørende Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Muligheden af at tilveiebringe Enighed mellem Rigsdagens to Afdelinger angaaende dette Lovforslag, saa kan jeg kun sige, at jeg for min Part ikke vilde finde mig foranlediget til at modsætte mig det Forslag, som foreligger fra Udvalgets Flertal. Jeg vil derfor henstille dette til Forsamlingen, og jeg skal tilføje, at jeg vil finde det ganske naturligt, om det i saa Henseende for Enhver især ved Siden af det, han anser for at være det i og for sig Rigtige, kommer til at spille en Rolle, hvorvidt der under den ene eller den anden Forudsaetning er Sandsynlighed for, at Lovforslaget vil kunne gaa igjennem. — Jeg skal endnu kun med Hensyn til nogle Bemærkninger, der fremkom fra den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kredts (Rier), tilføje, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at den Fortolkning, han opstillede med Hensyn til de foreliggende Paragrafers indbyrdes Forhold, var rigtig, men jeg vil samtidig dertil føje, at selv om dette altsaa maatte føre til, at offentlige Forsamlinger blive tilladte ogsaa paa de store Helligdage udenfor Gudstjenestetiden, saa synes det mig ikke at være nogen Gjenstand af en saadan Betydning, at den burde være afgjørende for Ens Afstemning, saaledes at man skulde sige, at man af den Grund modsatte sig Vædringsforslaget under Nr. 6; hvis man ellers vilde gaa ind derpaa, synes jeg ikke, at det kan have stor Betydning, om det ogsaa paa disse saa Dage af Aaret skal være tilladt at holde offentlige Forsamlinger udenfor Gudstjenestetiden, eller ikke.

Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 7, med hvilket Vædringsforslaget under Nr. 8 staar i nøie Forbindelse, skal jeg her minde om,

hvad jeg allerede forrige Gang, da denne Sag var til Behandling her i Thinget, tillod mig, at fremhæve, nemlig, at det, den Gang Forslaget til Forordningen af 26de Marts 1845 blev fremlagt for Stænderne, oprindeligt skete ikke var Regjeringens Hensigt at faae gjort nogen Forskjel paa de store Helligdage og de almindelige Søn- og Helligdage. Regjeringens Forslag, som i den Henseende var stemmende med den ældre Ret, gik ikke ud paa at opstille særegne Regler for de store Helligdages Bedkommende, men det var et i begge Stænderforsamlinger med et meget stort Flertal fremkommet Ønske om, at der skulde tillægges disse Helligdage en særegen høiere Fred, som bevirkede, at det skete. Jeg nævner dette væsentlig for at gjøre opmærksom paa, at det allerede den Gang, nemlig i 1845, var fra den daværende Regjering's Standpunkt ikke anset for at være nogen saa overordentlig vigtig Ting, at der netop blev tillagt disse Helligdage en særegen Fred. Jeg tror derfor, at man i dette Punkt væsentlig maa gaa efter, hvad der kan antages at være den almindelige Anskuelse blandt Befolkningen. Jeg har troet, at der var overveiende Tilbøjelighed til at holde paa disse Helligdage, saaledes som vi nu have været vant til siden 1845, og derfor gik mit Forslag ud derpaa. Nu ser jeg, at man ogsaa her i dette Thing er af den samme Mening, og jeg skal tilføje, at, uagtet der i det andet Thing blev Flertal for at udstemme disse Paragrafer, var der dog ogsaa overmaade mange Medlemmer, som mente, at der var Grund til at hævde disse Helligdage paa en særegen Maade. Jeg maa derfor med Hensyn til Forslagene under Nr. 7 og 8 bemærke, at jeg jo i det Hele maa slutte mig der til Udvalget, og at jeg saaledes vilde anse det for ønskeligt, om Lovforslaget blev bragt tilbage i den Skikkelse, som det oprindeligt havde i dette Punkt; men jeg maa tilføje, at det ikke staar for mig som en Sag af nogen særdeles stor principiel Vigtighed. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 9 skal jeg bemærke, at jeg ikke har Noget imod det af erindre.

Forinden jeg slutter, vil jeg blot endnu gjøre et Par Bemærkninger angaaende et Punkt, som blev fremhævet af et æret Medlem, skjøndt det ikke kan siges egentlig at hynytte sig til nogen enkelt Paragraf i Lovforslaget, men nærmest angaar Lovforslaget i dets Helhed; det er nemlig de Bemærkninger, der af et æret kongevalgt Medlem (Neergaard) bleve gjorte med Hensyn til § 1, for saa vidt Markarbejde angaar. Jeg vil da først gjøre den Bemærkning, at det allerede fra første Færd af var Regjeringens Forslagets Mening, at Markarbejde i Almindelighed skulde være tilladt. Det er ikke Noget, der er kommet ind i det andet Thing, det var Regjeringens Forslagets oprindelige Mening, at Markarbejde overhovedet skulde være tilladt om Helligdagene, og Lovforslaget var blot affattet saaledes, at de enkelte Markarbejder,